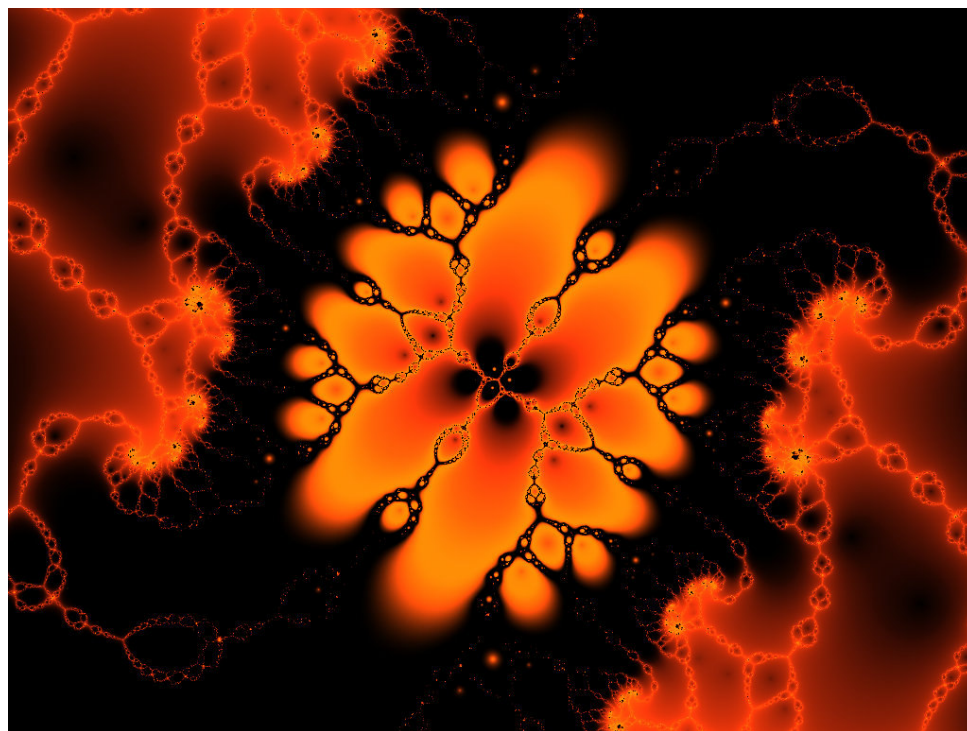

HENRI THIJS

***DE BRANDENDE
FONTEIN***

NetBook nummer 13 - Het Prieeltje Online

Inleiding

Wat onmogelijk schijnt, irrationeel, immoreel en ongeloofwaardig kan het lot soms ernstig parten spelen. In het woord is immers alles mogelijk en bijt de waarheid soms in haar eigen staart. Dromen kunnen stokken steken in de wielen van de rede die dan verloren rijdt in de straten van de fantasie en de verbeelding. Dit kan leiden tot algemene verwarring en uiterste inertie. Het is op dat punt van extreme chaos dat de poëzie ontstaat en zijn scepter zwaait over het rijk van het ongerijmde. Begrip wordt dan onbegrip en onbegrip schijn : voor sommigen zijn dit de symptomen van de "zwarte magie" van het zijn.

FONTEINBRAND

Enkele wakkere bewoners kwamen
met het nieuws dat het onheil kronkelt
als een slang door de stad.

Niemand die het voor mogelijk hield :
de stadshouder niet, de burgers niet,
de toeristen niet, de allochtonen niet.

De fontein, de wakende waterstraal van hoop,
het klaterend dier dat koelte blaft op elk uur,
de trotse waterlach met de fonkelende
tanden van licht in het duister

staat in brand.

WATERMYSTERIE

Neem nu het geheim van water
dat kantelt in het lichaam tot
bevaarbaar is de ziel, en een
tafereel van bloedend geluk,
een ets van etterende vreugde
pronkt in het museum van
elke dag.

Neem de koralen die de dromen
van het lot mijlenver op de bodem
van een bodemloze oceaan van
onmacht kleuren.

Hoe de woorden dan schieten als
vissen in het water dat met een lichte
bries van twijfel schudt zijn vel en
vonkt in de nevels van een gedicht,
als een brandend bericht voor later.

ARCHEOLOGIE

Hoe dit wonen hier nu vlammen
en wolken braakt als een vulkaan
op het plein achter een antieke
Romeinse muur,

en geankerd in de archeologie
van het samenzijn het water
vuur vat en het vuur water,

en de fontein zwijgend
als een vorst de vlammende
pels likt van dit en
volgend avondlijk (avont-)uur.

BRANDING

Eeuwig huilen de bossen in de zee
van water en vuur, voor wie met de
winden heult en aanspoelt op
een verlaten strand vol
schelpen van weemoed.

En hoorbaar in het kolken van
de branding gooien de wolken
zich te pletter in het schuim van
een onmogelijke omarming
temidden van het schamel wier

dat ontzet overboord staart naar
de einder van dit vinnig en
sprakeloos verzet.

Hoe de deining dan met de golven speelt :
hier de horizon, daar het pijnlijk vuur.

FONTEINLICHT

De fontein spuwt licht in het gezicht,
dat als een lantaarnpaal staat naar
hem gericht in dit eenzaam samenzijn
van een bestaan, opgebouwd uit
nerven van een weerlicht
in de orkaan van een ogenblik.

Zo branden de hersenen uit elkaar
en vliegen scherven van een gebarsten
taal in het rond als verlaten kogels
van een oorlog verborgen in de rust
van de vuige handkus van een sater.

Hoe dan sintels van een standbeeld
in een amalgaam van bruisen en
sidderen, dat uit rook bestaat
en assen voor later parelen in
de schoot van de fontein.

WATERNIMF

Waar eenvoud een draak is,
een hinkend monster van verdriet,
is de fontein een zwijger in het
water van de hoogmoed opgedoken.

Een traag murmelen van druppels
op een blauwe steen van geweld
verbaast de stilte van het eenzaam-zijn.

Wie dan gehaast als een waterval
de geul van de woorden doorkruist
met de onbezonnenheid van
wie geeft wat om later,

wordt een lachende nimf over
het watervlak die, begeesterd door de
draden van het vloeibaar gesponnen zijn,
eenzaam met zichzelf zweeft en in het

zwijgen beeft als een vlies van steen.

FONTEINBLOESEM

De stad viert feest. De fontein van
bloesems blaast heerlijke geuren
in het water tot bedwelmend
begeeft de viscositeit van het hart.

Want nooit was de stad zo getooid
met linten van waterstralen in het
opborrelend gejubel van deze dag.

Waarom dan temidden van dat
feestgedruis plots een hemelgerend
sluiten van de hemelpoorten op de
grens van een pas verzonnen verhaal?

FEESTGEDRUIS

En weer vatten wij vuur in de
aanwezigheid van tranen nu
men bloemen legt op de wanden
van elk verdriet, en ook de pracht
en praal in vlammen staat en
de fontein zich weer sluit in haar gemis.

Hoe alles duister wordt nu van
eenzaamheid en de nacht een
lichttoorts werpt naar de donkerte
van het schamel samen-zijn.

En de fontein in zwijgen te
bruisen staat op een erf van
feestgedruis verstomd in
het uur van afscheid aan de dag.

FEESTNEUS

De stad met haar feestneus
torent boven het water dat
een oogverblindend licht
werpt op de krimpene schaduw.
Het vuur is een glimworm in
het water en

het water een graf voor het
borrelend verdriet dat in een
fontein van dagen en nachten
het aanschijn van de wereld
besproeit met de taak van
stromen in dromen.

Wij dagen niet maar verdrinken.
In de alledaagsheid van een bestaan
dat alleen gehoorzaamt aan de
wetten van het water, zweert men
trouw aan het vernietigend vuur
dat brandend geneest en

verlost, tot wij vuur en water
paren aan het onheilspellend
feestgedruis van woorden.

AFSCHEID

Er kruipt een zwarte magie
in de stad: de fontein is op
de loop en laat een brandvlek
achter op het blazoën van
schaamte dat het heengaan siert.

Hoe alles nu duizelt onder
de wimpels van het afscheid.
En hoe de wereld plots kraakhelder
hoge toppen scheert in de duisternis
van een bestaan dat eindigt en
niet eens begonnen leek op
deze aardbol van karige woorden.

Hoe alles nu verwatert en de
fontein door haar afwezigheid
de dromen met bezinningen
overspoelt.

Hoe dit uur nu het raadsel ontrafelt
als een kleed om het lichaam van
het water dat vuur is in de hand
en honger naar de spijs van liefde
gedragen naar de oevers van een gedicht.

VLUCHT

Vluchten kan nog,
net voor de komst
van het onherroepelijk
duister en net voor
de kolkende stroom
van de nacht.

De flonkerende fontein
in de verte werpt geen
licht maar nekt gehaaid
de adelaar in het luchtruim
van onze vermetele verbeelding.

Zo wordt de dageraad in
het woord herboren en schrijft
de dag met een rookpluim
het verhaal van vallen en
opstaan in het dagboek van een droom.

Zo en niet anders wordt
ons geloof in de lieflijkheid
van het water gebeiteld
als een boodschap in de steen
van de fontein die nu zwijgt
en onze pijn verbijt
met steen op steen gestapeld als een rots
van vuur op het waterbed van
het eenzaam waken.

Hoe dan verbeter onze
lijfelijkheid wordt verbeurd
aan een vlammenzee van water.

COLOFON

"DE BRANDENDE FONTEIN" van Henri Thijs verscheen als dertiende NetBook van Het Prieeltje Online in de maand december 2002.

*

copyright en design:
Het Prieeltje Online Diest

*

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, virtueel of op andere wijze, zonder uitdrukkelijke, schriftelijke toestemming van de uitgever en/of de auteur.